

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA NA HŘIŠTI

COSMOPOLIS

**CATHERINE
SHEPHERD**

**VRAZDA
NA
HŘIŠTI**

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2020 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Rudolf Řežábek, 2022

Cover photo © mrpants / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-3644-5

Buď dobrý – a budeš sám!

MARK TWAIN

PROLOG

Je mi nesnesitelné teplo, přestože jsem vypnula topení. V místnosti je taková zima, že se sněhové vločky lepí na okno. Odstrčím peřinu daleko od sebe, ale nedokážu se zbavit pocitu horka. Vychází z hloubi mého nitra, je to projev touhy, kterou nemohu potlačit. Otřu si z čela kapku potu a na chvíli zavřu oči. V žilách mi šumí vroucí krev. Je tu strašné vedro. Jestli okamžitě nedostanu další fet, tak uprostřed zimy shořím jako troudu. Mám tak vyprahlé hrdlo, že mi jazyk v ústech připadá jako zmačkaný hadr. Nemůžu ani volat o pomoc. Koho taky? Nikdo tu není. Nikdo, od koho bych mohla očekávat podporu. Víím, že si tím musím projít sama. Jsem odkázaná jenom na sebe. Nejdřív musím přemoci žádostivost ve svém nitru, pak teprve budu opět svobodná.

Vyčerpaně zase padnu na polštář a snažím se nemyslet na bílý prášek. Na drogu, která by můj zbědovaný stav vyřešila během několika vteřin. Ale já si už tu omamnou látku nesmím vzít. Slíbila jsem, že to neudělám. Sobě a – což je ještě mnohem důležitější – Elle. Moje dcera za nic z toho nemůže a teď poslušně spí ve svém pokoji. Už několik hodin.

Pohled mi zabloudí na ciferník. Malá ručička je na trojce. Světélkuje ve tmě jako neúnavný strážce. Měla bych spát, ale myšlenky mi stále krouží kolem bílého prášku. Kolem sáčku, ve kterém je zabalený a který mám schovaný na horní polici Elliny šatní skříně. Daleko ode mě, od mého pokoje a mé postele. Na opačném konci bytu. Až tam to nezvládnou, aspoň se o tom vší silou snažím sama sebe přesvědčit. Vzdálenost mi připadá příliš velká, předsíň strašlivě dlouhá. Každý krok by byl nesnesitelně namáhavý. Nesplnitelná mise. A kvůli čemu? Kvůli troše štěstí?

Proč ne? zašeptá mi nebezpečně sladký hlas v hlavě. Dopřej si trochu klidu! Seber sílu a příště to určitě zvládneš. Tak dělej! Jen špetku. Ne tolik jako obvykle. Stačí polovina, nebo dokonce třetina.

„Ne!“ vykřiknu a šermuju rukama ve vzduchu. Jenže už dávno jsem se zakousla do návnady. Přímo ten prášek cítím. A to opojení. Ten nádherný rauš, který do mě vrací život a štěstí. Kdy jsem se cítila líp?

A kdy zase hůř? Je to tu znovu, ten hlas. Hlas rozumu. Hlas doktora Weinheimera.

Koukejte toho nechat a myslíte na svou dceru!

Jako bych to sama nevěděla. Ella, moje holčička! Najednou se na ni potřebuju podívat. Vypotácím se z postele a vrávorám pokojem a dlouhou chodbou. Statečně vzdoruju horku a snažím se nemyslet na to, že v mém stavu je pro mě cesta příliš dlouhá a nepřekonatelná. Dveře bytu jsou pootevřené. Musela jsem být tak vyděšená a zmatená, že jsem je pořádně nedovřela. Temná chodba vypadá jako velká černá díra, která mě chce pohltnout. Měla bych ty dveře zavřít, ale nejdřív zajdu do Ellina pokoje a kochám se pohledem na svou andělsky spící dceru. Její tvář

a světlé vlasy se v měsíčním světle stříbřitě lesknou. Ella vypadá jako princeznička. Byla jsem sama ještě dítě, bylo mi sotva čtrnáct, když jsem ji přivedla na svět po jediné noci s klukem, do kterého jsem byla bláznivě zamilovaná. Úplně jsem se mu oddala, abych později zjistila, že jsem pro něj byla jen jedním z mnoha jeho úlovků. Ella ho nikdy nezajímala. Ale dodnes mi jeho rodiče každý měsíc převádějí na účet slušnou částku, která mi pomáhá a nutí mě mlčet. Odhrnu Elle z čela pramen vlasů. Ona za to nemůže a neměla by platit za mou hloupost. O svou holčičku se starám, jak nejlépe umím.

Spokojeně se chci zase otočit a vrátit se do postele, když vtom něco tiše zavrzá. Vychází to z Elliny skříně a připomíná mi to, co se skrývá za posuvnými dveřmi. Neohrabaně se šourám ke skříní. Ve vzduchu se vznáší neviditelné kouzlo. Neodolatelně mě přitahuje. Otevřu dveře a postavím se na špičky. Úplně nahoře, mimo dosah dětských rukou, leží sáček. Uchopím ho dvěma prsty. Bílý prášek v měsíčním svitu pableskuje. Vypadá tak neškodně. Tak čistě. Otočím sáček. Na zadní straně je nalepený lísteček.

Vyhoď mě! Mysli na Ellu!

Zírám na ta písmena, jako bych čekala, že je tak vymažu. Přitom vím, že říkají pravdu. Tu poznámku jsem napsala já sama jako poslední překážku. Za žádných okolností do toho nesmím spadnout znovu. Doktor Weinheimer mě ujistil, že ještě není pozdě. Dál na ta slova zírám. Také mi řekl, abych ten prášek vyhodila. Aby mě zbytečně nepokoušel. Ale já jsem nemohla. Chtěla jsem si ponechat malou rezervu. Pro případ nouze. Kvůli Elle, protože nechci, aby trpěla mými náladami. Měla jsem

doktora Weinheimera poslechnout. Odhodlaně odtrhnu pohled od sáčku a podívám se na svou spící holčičku. Pak si stoupnu na špičky, abych drogu vrátila zpět. Ucítím na kůži závan vzduchu. Nával horka je zase zpátky. Roztržitě sáček upustím a on dopadne s tichým plesknutím na podlahu. Všude pod nohama mám rozsypaný bílý prášek. Než se stačím zamyslet, klesnu na kolena a zapíchnu ukazováček do jemného, hebkého prášku. Opět cítím průvan. Ohlédnu se přes rameno na dveře a strnu.

Někdo tam stojí a dívá se na mě.

1

Julia si prohlížela ozdobná písmena vytesaná hluboko do mramoru. Nápis byl na šedém kameni vyrytý už skoro dvě desetiletí a téměř se nezměnil. Na hřbitově jako by se zastavil čas. Alespoň tak se vždycky cítila, když navštívila hrob svého mladšího bratra. Když zašeptala jeho jméno, sevřelo se jí hrdlo:

„Michael.“

Odpovědí jí bylo ticho, jen lehký vánek jí ovíval krk. Položila na hrob květinu, jež předtím obstarala, a ony svou nádhernou vůní navzdory zimnímu chladu vyčarovaly na hrobě nádech jara. Nechodila sem často, protože si nechtěla představovat, jak tu Michael leží pod zemí. Jako soudní patoložka věděla, co smrt dělá s lidským tělem. Zнала jednotlivé fáze tlení. V ústavu viděla nezadržitelný rozklad každý den. Nakonec zbylo jen pár kostí. Ostatním se živili červi a hmyz, kteří pozřeli mrtvou tkáň. Ta představa se jí nelíbila. Michael byl v její mysli stále tím živým dvanáctiletým klukem, který svým smíchem rozzářil její svět, který ji rozčiloval a škádlil. Milovala ho a nikdy na něj nezapomene. Se slzami v očích se odvrátila. Možná by

sem vůbec neměla chodit. Tohle místo v sobě mělo jen smutek a všechny krásné vzpomínky na Michaela stahovalo do černé prázdnoty. Hřbitov pro něj nebyl tím správným místem.

„Tak zatím, bratříčku,“ vydechla a otočila se. Místo na náhrobek se raději dívala na jeho fotku, na které se usmíval a opíral se jí o rameno. Rychle vykročila k východu, ale náhle se zastavila, když viděla, že hřbitovní branou právě prošli její rodiče. Zasténala a přinutila se k úsměvu.

„Už odcházíš?“ Hannelore si ji zpovzdálí pozorně prohlížela. Zdálo se, že jí čte myšlenky.

„Dnes má Michael narozeniny. Upekla jsem dort. Zajdeš přece k nám, vid’?“

Matka na ni upřela oči a čekala. Julia se vyhnula jejímu pohledu. Chtěla ze sebe setřást tuhle smutnou atmosféru, ale nejspíš neměla na vybranou. Koneckonců Hannelore už konečně přestala vyplňovat celou svou existenci truchlením. Po mnoha letech začala znovu žít. Dokonce si splnila svůj dětský sen a zapsala se na hodiny pilotování vrtulníku. Julia by do matky nikdy neřekla, že bude chodit na lekce létání.

„Dovol mi, abych tě objal.“ Juliin otec se protlačil dopředu a ušetřil ji odpovědi. Ochranitelsky ji sevřel v náručí a láskyplně se zeptal: „Jak se máš?“

Julia se nechala ukolébat jeho kořenitou vůní. Zнала ji od útlého dětství a znamenala pro ni především pocit bezpečí.

„Je tu zima,“ odpověděla a potlačila knedlík v krku a slzy, které se jí užuž chtěly kutálet po tvářích. Jak se asi může mít, když právě byla u bratrova hrobu? Ta rána se nikdy nezahojí. Bolest tam už bude navždy. Časem otupěla, ale nikdy nezmizí-

la. Stala se jejím stálým společníkem. Skutečnost, že Michaelův vrah byl nyní ve vězení, na tom nic nezměnila. Mario Kimpel Michaela zneužil, zabil a nechal ho v lese. Trvalo to roky, než ho jednoho dne konečně chytili.

„Půjdeme zkontrolovat Michaela a pak si doma vypijeme hor- kou kávu.“ Ulrich Schwarz na ni láskyplně mrkl a následoval Hannelore, která stála u Michaelova hrobu a vzlykala.

Julia přikývla a sklesle se otočila.

O hodinu později seděla u jídelního stolu v bytě svých rodičů. Zatímco si povídali o Michaelovi a o tom, jaký to byl krásný chlapec, ona s těžkým srdcem hleděla na jeho prázdné místo. I po tolika letech jí stále moc chyběl. Pořád před sebou viděla jeho obličej a to, jak ji častuje různými grimasami. Na stole hořela svíčka. Číslo, které Hannelore vytvořila na ubru- se z okvětních lístků, Julii dojalo. Dvacet devět! Michaelovi by dnes bylo dvacet devět let. To je krásný věk! Jak by teď asi vypadal? Představila si černovlasého muže s tmavýma očima. Stejně tmavohnědýma jako její vlastní. A usmíval se.

Najednou zazvonil Juliin mobil. Spatřila Florianovo číslo a svráстила čelo. Věděl, kde je, a nebylo mu podobné, aby ji tady rušil. S obavami hovor přijala.

„Julie, je mi to moc líto, ale musíš hned přijít. Máme ženské tělo. Potřebuju tě.“ Florianův hlas se znepokojivě chvěl. Obvyk- le byl ztělesněním klidu.

Julia si ho šokovaně vyslechla a podívala se na otce. Přikývl a chápavým gestem ji vyzval k odchodu. Matka naopak seděla strnule a se sevřenými rty.

„Musím... bohužel musím odejít,“ vykoktala Julia. „Mrtvá

žena.“ Pohledy rodičů okamžitě spočinuly na Michaelově prázdném místě.

„No tak už jdi,“ vzlykla Hannelore. „Jdi a dopadni toho netvora.“

Julia neztrácela čas. Nasedla do svého starého golfu a šlápla na plyn. Florian jí dal adresu na severu Kolína nad Rýnem. Trvalo jí půl hodiny, než se dostala do obytné čtvrti, která nepatřila k nejlepším ve městě. Jeden šedivý blok domů následoval za druhým, některé z nich byly více než dvacet pater vysoké. Tu a tam rozjasnily beton špinavé barevné pruhy, ale celkový dojem se jim nedařilo příliš zlepšit. Chorweiler patřil mezi ty čtvrti Kolína nad Rýnem, kde žilo mnoho sociálně znevýhodněných lidí. Kdo by zde hledal krásné staré budovy, hledal by marně.

Julia zamířila k červeno-bílé výstražné policejní pásce, která se třepotala ve větru. Zastavila přímo před ní a stáhla okénko.

Mladá policistka v uniformě se k ní sklonila.

„Tady bohužel nemůžete zaparkovat,“ vysvětlila vlídně a gestem Julii naznačila, aby odjela.

„Jmenuji se Julia Schwarzová. Jsem soudní lékařka. Přivolal mě sem inspektor Florian Kessler.“ Otevřeným okénkem ukázala průkaz Ústavu soudního lékařství v Kolíně nad Rýnem.

„Ach, promiňte. To je samozřejmě něco jiného. Musíte projít tím průchodem tamhle vpředu. Mrtvola leží na dvoře.“

Julia jí poděkovala a vystoupila. Přitáhla si kabát těsněji k tělu. Vysoko na obloze se stahovaly šedé dešťové mraky. Možná bude dokonce sněžit. Únor ukázal svou chladnou tvář. Julia spěchala na místo, které jí policistka ukázala. Spěšně prošla průchodem, který odděloval dva obytné bloky. O kousek dál,

za závorou, dřepěli i navzdory zimní teplotě dva teenageři na elektrické rozvodné skříni. Nevšímali si jí ani zaneprázdněných policistů a neustále jen zírali do svých mobilů. Svět kolem nich jako by vůbec neexistoval. Julia si okamžitě všimla Florianových širokých ramen a světlých vlasů. Stál obklopen policisty na okraji dětského hřiště a uděloval pokyny.

Když k němu došla, otočil se k ní a rozpačitě se usmál.

„Omlouvám se, že tě tady potřebuju právě dnes,“ poznamenal a vtiskl jí polibek na tvář.

Julia ucítila jeho teplo a živě si vzpomněla na včerejší noc. V podbřišku jako by se jí třepetala motýlí křídla. Na nepatrný okamžik znovu pocítila touhu. Nejistě o krok ustoupila. Chtěla se plně soustředit na práci, a tak myšlenky na noc energicky zaplašila.

Florian zřejmě uhadl, nač myslí. V očích mu zajiskřilo.

„Mohl bych nám dnes večer uvařit,“ zašeptal jí a okamžitě v ní zažehl novou bouří emocí.

Ze všech sil se snažila vzchopit. Na tomto místě někdo násilně zemřel – a ona neměla nic lepšího na práci než snít o noci se svým přítelem. Odhodlaně se protáhla kolem Floriana.

„Co se stalo?“ zeptala se a raději se vyhnula jeho pohledu.

„Bude nejlepší, když se na to podíváš sama. Zajímalo by mě, co si o tom myslíš.“ Florian ji následoval.

Julia překonala vytyčovací pásku a vstoupila na hřiště. Houpačka unaveně skřípala ve větru. Z prolézačky se loupala barva. Na pískovišti se zachytilo podzimní listí a zetlelo. Julia se vydala ke skluzavce. Dva kriminalisté v bílých ochranných oblecích jí bránili ve výhledu. Fotograf neustále pořizoval snímky.

Julia se zastavila těsně za ním.

„Promiňte, pánové. Jsem soudní lékařka a ráda bych se na mrtvou podívala.“

Muži se otočili. Měli unavené a popelavé obličej.

Z výrazu jejich očí přeběhl Julii mráz po zádech. Technici ustoupili stranou a odkryli výhled. Objevila se světlomasá hlava se dvěma dlouhými spletenými copánky. Vlasy zdobily růžové stužky a několik stejně zbarvených sponek. Mrtvá žena seděla na zemi opřená zády o žebřík skluzavky, na sobě měla nařasené bílé šaty, které byly na toto roční období příliš tenké. Přes hrudník v podpaží vedl řemen, který připevňoval horní část těla ke kovu. V pravé ruce měla malé zrcátko s růžovým držadlem. Julia neviděla obličej, protože lebka klesla dopředu na hrudník, a tak si musela sednout na bobek. Hleděly na ni dvě vyhasle matné modré oči. Řasy byly nalíčené černě. Rty se růžově leskly. Pootevřenými ústy prosvítaly zuby v dokonalém stavu. Tělo a také nohy, obuté v červených balerínkách s páskem přes nárt, byly na dívku příliš velké. Nebožka nebyla deseti-leté dítě, což se nabízelo vzhledem k jejímu oblečení a copánkům, ale dospělá žena. Julia odhadovala její věk na dvacet let.

„Nikdy jsem nic takového neviděla,“ přiznala Florianovi. Posunula si brýle ke kořeni nosu a znovu upřela pohled na bizarně vystrojenou mrtvolu. „Proč je oblečená jako malá holka?“

„Proto jsem chtěl, abys oběť viděla na vlastní oči na místě, kde ji našli. Ani já jsem se s něčím takovým ještě nesetkal,“ odpověděl Florian.

Julia si mladou ženu zkoumavě prohlížela. Kůže na nahých nohách byla na první pohled neporušená. Totéž platilo i pro

krk. Levá ruka rovněž nevykazovala žádné známky poškození. Když se však podívala na pravé předloktí, zatajila dech. Kůži tam hyzdily hluboké, namodralé rány.

„To jsou obranná zranění?“ zajímal se Florian. Julia zavrtěla hlavou.

„Nevypadá to tak. Kromě toho dlaň není zraněná. V takovém případě by i tam musely být řezné rány.“ Nasadila si gumové rukavice a zkoumala zranění. „Žádná krev,“ zamumlala, když se snažila rozeznat nějaký vzor. Vypadalo to ale, že řezy jsou rozseté zcela náhodně. Navíc měly různé tvary. Některé byly krátké a rovné, jiné naopak delší a zakřivené.

„Nemyslím si, že ta zranění způsobil nůž. Podívám se na to detailněji při pitvě. To je vše, co mohu v tuto chvíli říct. Cokoli dalšího by byla ryzí spekulace.“ Nechala ruku mrtvé ženy sklouznout zpět a prohlédla si její trup. Její zvědavost vzbudila nenápadná boule na levém prsu. Pečlivě tuto oblast prohmatala.

„Tady pod šaty je něco tvrdého,“ zamumlala a kroužila konečky prstů po nálezu. „Musím ji nejdřív svléknout,“ vysvětlila. „Něco jí uvízlo mezi žebry. Možná zlomený nůž nebo něco podobného.“

„Takže ji pachatel ubodal?“ nadhodil Florian.

Julia pokrčila rameny. „S jistotou to budu vědět až po pitvě.“ Zvedla levou ruku mrtvé ženy a zkontrolovala ztuhlost kloubů. „Mrtvolná ztuhlost se ještě plně neprojevila. Při okolní teplotě dvacet stupňů se obvykle objeví po osmi až dvanácti hodinách. Teď v únoru se ale blížíme k nule. To celý proces značně zpomaluje.“ Julia se podívala na hodinky. „Je půl třetí. Předpokládám, že ta žena zemřela včera nebo v noci. Kdy bylo tělo objeveno?“